

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὴν Κυριακὴν, 25ην Ἰανουαρίου /7ην Φεβρουαρίου 2021, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Σαρανταρίου Ὅρους.

Τὸ ὄρος τοῦτο δεσπόζει τῆς πόλεως τῆς Ἱεριχοῦς μέ τούς πρόποδας αὐτοῦ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου. Συμφώνως πρὸς τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ὠδηγήθη ὁ Κύριος ὑπὸ τοῦ Πνεύματος μετὰ τὴν Βάπτισιν Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ ἐδέχθη καὶ ἐπειράχθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος, συμφώνως πρὸς τοὺς ἁγίους Εὐαγγελιστάς (Ματθ. Κεφ. 4, Μάρκ. Κεφ. 1, Λουκ. Κεφ. 4) καὶ ἐνίκησε πάντα πειρασμὸν ἐν τεσσαρακονθήμερῳ προσευχῇ καὶ νηστεία, δίδων ἡμῖν ὑπογραμμὸν ἀγῶνος καὶ νίκης κατὰ τῶν πειρασμῶν ἡμῶν.

Ἡ Λειτουργία αὕτη ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ μεγάλοι ἀσκηταὶ Πατέρες καὶ ἄλλοι μοναχοὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἐξερχόμενοι εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων καὶ παραμένοντες ἀσκούμενοι ἐν αὐτῇ ἄχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ὅτε καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς Μονὰς αὐτῶν ἔψαλλαν «Σήμερον συνήγαγεν ἡμᾶς ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» Μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος καὶ ἔψαλλεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλος ἐν συμμετοχῇ ἐλαχίστων μοναχῶν.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἀνάρχου Γεννήτορος Υἱός Θεός καὶ Κύριος σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διό τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὡσεὶ περιστεράν καταβάντος ἐπὶ τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ἀνήχθη ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ἵνα τελέσωμεν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν καὶ δοξάσωμεν τὸ ἅγιον Αὐτοῦ ὄνομα.

Κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὸ βαπτισθῆναι καὶ μετὰ τοὺς πειρασμούς Αὐτοῦ «ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου λέγοντος: «Γῆ Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ... ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν. Μετανοεῖτε ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 4, 12-17)

Τοὺς λόγους τούτους «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 4-17) ἐξακολουθεῖ νὰ κηρύττει μεγαλοφώνως ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπευθυνομένη πρὸς πάντα ἄνθρωπον αἰτούμενον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, δηλονότι τὸν

Χριστόν, τόν εἰπόντα «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12).

Ἐρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους ὁ μὲν Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Φῶς καί σκοτίαν νοητῶς λέγει· τουτέστιν οὐ μένει ἐν τῇ πλάνῃ καί τῇ ἀμαρτίᾳ». ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Ὁ ἀκολουθῶν τῷ Χριστῷ ἔσται οὐδαμῶς ἐν τῷ σκότει ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς». Ὁ ἀκούων εἰς τήν διδασκαλίαν μου ταύτην λέγει Κύριος, δέν θά περιπατήσῃ εἰς τό σκότος, ἀλλά θά καταστήσῃ εἰς τό φῶς τῆς ζωῆς, δηλονότι εἰς τήν τῶν μυστηρίων ἀποκάλυψιν τήν ἀφορῶσαν εἰς ἐμέ τήν δυναμένην νά ὀδηγήσῃ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. «Ἀποκερδανεῖ τουτέστιν τῶν ἐπ' ἐμοί [=τῷ Κυρίῳ] μυστηρίων τήν ἀποκάλυψιν χειραγωγεῖν αὐτόν δυναμένην εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ἡ προσέγγις, δηλονότι τό πλησίασμα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, δέν εἶναι ἄλλο τί ἀπό «τήν ἀποκάλυψιν, τήν φανέρωσιν εἰς τόν κόσμον τοῦ τῆς θείας Οἰκονομίας μυστηρίου, τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ'. 3, 9-10).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός κατά τόν Ἰριγένην εἶναι ἡ αὐτοβασιλεία. «Αὐτός γάρ ὁ Χριστός ἐστίν ὁ Βασιλεύς τῶν οὐρανῶν καί ὡπερ Αὐτός ἐστίν ἡ αὐτοσοφία καί ἡ αὐτοδικαιοσύνη καί ἡ αὐτοαλήθεια, οὕτω μήποτε καί ἡ αὐτοβασιλεία». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα Αὐτοῦ καί Αὐτός ἡ κεφαλή αὐτῆς εἶναι παροῦσα καί συνεπῶς ἐγγύς, πλησίον ἡμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διά τῆς Ἐκκλησίας τῆς τε ἐπιγείου καί ἐπουρανίου ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τῆς στρατευομένης τε καί θριαμβευούσης. «θεός ἐγγίζων ἐγὼ εἰμι, λέγει Κύριος, καί οὐχί θεός πόρρωθεν», (Ἱερεμ. 23,23) Κατά δέ τόν ψαλμῶδόν: «ἐγγύς εἶ σύ Κύριε καί πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια», (Ψαλμ. 118,151).

Ἡ διά τοῦ ἁγίου βαπτίσματος εἰσδοχή καί συμμετοχή ἡμῶν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας τουτέστιν τοῦ Χριστοῦ ὑποδηλοῖ καί τήν οἰκείωσιν ἡμῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ· «Ἐπερωτηθεῖς δέ ὑπό τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καί εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετά παρατηρήσεως, οὐδέ ἐροῦσιν ἰδοῦ ἢ ἰδοῦ ἐκεῖ· ἰδοῦ γάρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν», (Λουκ. 17,20-21).

Ἐρμηνεύοντες τούς ἄνω Κυριακούς λόγους ὁ μὲν ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἐν ταῖς ὑμετέραις προαιρέσεσι καί ἐν ἐξουσίᾳ κεῖται τό λαβεῖν αὐτήν [βασιλείαν]· ἔξεστι γάρ ἀνθρώπῳ παντί, τήν εἰς Χριστόν δικαίωσιν τήν διά πίστεως δηλονότι καταπλουτήσαντι καί διά πάσης ἀρετῆς ἐκλελαμπρυσμένῳ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας τυχεῖν. Καί ἀναλυτικώτερον· ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἰδικήν σου θέλησιν / ἐξουσίαν, ἐάν θά ἀποκτήσῃς τήν βασιλείαν. Διότι κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπιτυγχάνει τήν δικαίωσιν διά τῆς πίστεως εἰς Χριστόν καί εἶναι κεκοσμημένος μέ ὅλας τάς ἀρετάς, οὗτος θεωρεῖται ἄξιος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὁ δὲ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Τότε γάρ δὴ λέγεται βασιλεύειν τῷ ὄντι ὁ θεός, ὅταν μὴδέν κοσμικόν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πολιτεύηται ἀλλά τά πάντα ὤμεν ὑπερκοσμίως διάγοντες». Καί ἀναλυτικώτερον, τότε πράγματι θά βασιλεύῃ ὁ θεός ἐντός ἡμῶν, ὅταν οὐδέν κοσμικόν πρᾶγμα κατέχη τάς ψυχὰς ἡμῶν, ἀλλά τά πάντα θά διάγωμεν κατά τρόπον ὑπερκόσμιον.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ὁσιος Μᾶρκος ὁ Ἀσκητής λέγει: «ὅτι χρή πρῶτον ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχειν τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοῦσαν καί οὕτω κατ' ὁμολογίαν εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Σχολιάζων τούς λόγους τούτους ὁ σύγχρονος ἡμῖν Μητροπολίτης Ἐδέσσης Ἰωὴλ λέγει: «τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁποῖος ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχει τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργοῦσαν, αὐτός ἀναλόγως μέ τήν καλλιέργειάν της ἔχει εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος δηλαδή

ἐφαρμόζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καθαρίζει τόν νοῦν του καί τήν καρδίαν του, ἀπομακρύνεται ἀπό τήν ἀμαρτίαν, ζεῖ τόν Θεόν, ἐν ᾧ ἀκόμη εἶναι εἰς τήν γῆν». Ὡς τοιοῦτον ἀπτόν παράδειγμα ἔχομεν τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ζωή τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ ζωή, ἡ ὁποία φανερώνει τόν ἴδιον τόν Χριστόν, τούτέστιν τήν βασιλείαν Αὐτοῦ. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διακατεχόμενοι ἀπό τόν θεῖον ἔρωτα εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν εἰς τήν φωνήν τοῦ σοφοῦ Παύλου βοῶσαν καί λέγουσαν: «τήν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τό ἀναλῦσαι καί σύν Χριστῷ εἶναι», (Φιλ. 1, 23). «Οὐ γάρ ἐστίν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», (Ρωμ. 14, 17).

Ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, παρακαλέσωμεν τόν ἐκ Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου σαρκωθέντα καί ἡμῖν ἐπιφανέντα Θεόν Λόγον καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἵνα ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας Αὐτοῦ λέγοντες: «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γενηθήτω τό θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς». Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ὀνούφριος ἐδεξιώθη σεμνῶς τόν Μακαριώτατον καί τήν συνοδείαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας